

Η εορτή του Αγίου Ιωάννου του Νέου Χοζεβίτου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του [Αγίου Ιωάννου του Νέου Χοζεβίτου](#) του εκ Ρουμανίας εορτάσθηκε στο [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#) το Σάββατο 10 Αυγούστου 2024 (28 Ιουλίου με το παλαιό εορτολόγιο) με επίκεντρο την Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου και Ιωάννου των Χοζεβιτών στην έρημο της Ιουδαίας.

Πρόκειται για τη Μονή της μετανοίας του Αγίου, ο οποίος έφτασε από τη Μονή Νέαμτς της Ρουμανίας και έζησε από το μέσο του 20ου αιώνα, καθώς και σε άλλες Μονές της περιοχής του Ιορδάνη ποταμού και κυρίως στην περιοχή της Σκήτης της Κοιμήσεως της Αγίας Άννης πλησίον της Μονής των Χοζεβιτών Γεωργίου και

Ιωάννου, πριν χειροτονηθεί διάκονος και Πρεσβύτερος στον Πανάγιο και Ζωοδόχο Τάφο. Έζησε σε άκρα ησυχία, νηστεία και ταπείνωση. Ήταν εγγράμματος και άριστος γνώστης της Θεολογίας, μετέφρασε πολλά Πατερικά συγγράμματα στα Ρουμανικά, συνέθεσε χριστιανικά ποιήματα και αξιώθηκε του προορατικού χαρίσματος.

Στις 28 Ιουλίου 1980, με την Πατριαρχική ευλογία του Πατριάρχου Ιεροσολύμων κυρού Βενεδίκτου, το ιερό σκήνωμα του βρέθηκε άφθαρτο και μεταφέρθηκε από τη Σκήτη της Αγίας Άννης στην Ιερά Μονή Χοζεβά.

Για τον λόγο αυτόν η 28η Ιουλίου ορίστηκε ως ημέρα της εορτίου μνήμης. Η Εκκλησία των Ιεροσολύμων τον κατέταξε στο Αγιολόγιο της στις 18/31 Ιανουαρίου 2016.

Προς τιμήν της μνήμης του Αγίου τελέσθηκε ολονύκτια αγρυπνία, προεξάρχοντας του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων ων πρώτος ο Τελετάρχης Αρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαίος, του Αρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, του Ιερομονάχου π. Χρυσογόνου της Ιεράς Μονής, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Δοσιθέου.

Έψαλλαν ο Γραμματέας της Αγίας και Ιεράς Συνόδου Ιεροδιάκονος π. Συμεών και μοναχοί της Μονής. Παρέστησαν μοναχές και πιστοί από τα Ιεροσόλυμα.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος κήρυξε τον θείο λόγο κάνοντας αναφορά, μεταξύ άλλων, στον βίο και τις αρετές του τιμωμένου Αγίου.

Αναλυτικά ο Μακαριώτατος ανέφερε:

«Ὁ Θεός ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων μέγας καί φοβερός ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλω αὐτοῦ», (Ψαλμ. 88,8), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων (Ψαλμ. 88,9) συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ τοῦ Χοζεβά, τῇ παρακειμένη τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπῳ Ἰορδάνου, ἔνθα ἐκρύβη ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ (Πρβλ. Γ' Βασιλ. 17, 2-3), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου τοῦ ἐκ Ρουμανίας.

Ἀπό νεαρᾶς ἡλικίας ὁ Ἰωάννης προσηύχετο τῷ Θεῷ, παρακαλῶν καὶ λέγων τό ψαλμικόν: «τάς ὁδούς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τάς τρίβους σου δίδαξόν με·

ὁδηγήσόν με ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου καὶ δίδαξόν με, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ σέ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν», (Ψαλμ. 24, 4-5).

Ὅντως ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὑπέμεινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας τὰς θλίψεις καὶ δοκιμασίας διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς, ἀκούων εἰς τὸ λόγιον τοῦ θεοῦ Παύλου λέγοντος: «...ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δέ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν», (Ρωμ. 5, 3-5).

Ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγάπη καὶ ὁ ἔνθεος ζῆλος τοῦ ταπεινοῦ Ἰωάννου πρὸς τὸν Θεόν ὠδηγήσαν τὰ διαβήματα αὐτοῦ εἰς τὸν ἔρημον, πλὴν ὅμως εὐλογημένον τοῦτον τόπον τοῦ Ἰορδάνου καὶ δὴ τοῦ Χοζεβᾶ, ἔνθα ὁ Κύριος ἐγνώρισεν εἰς αὐτόν τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς τρίβους Αὐτοῦ, τούτέστιν τὰς ἐντολάς καὶ πάντα τὰ ἀρεστὰ Αὐτῷ, διὰ τῶν ὁποίων, λέγει ὁ Ζυγαβηνός, βαδίζει τίς ἀπλανῶς πρὸς Αὐτόν τὸν Θεόν.

Ἡ Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ ὡς γνωστόν κατέστη ἐργαστήριον σωτηρίας καὶ κλίμαξ τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀγουσῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἐν αὐτῇ τῇ Λαύρᾳ ἀνεδείχθησαν οἱ μεγάλοι ἀσκηταὶ καὶ παιδαγωγοὶ εἰς Χριστόν Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης καὶ Ἰωάννης ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ὡς καὶ πλειάς ἁγίων καὶ ὁσιομαρτύρων ἀσκητῶν.

Τὸ ἄφθαρτον καὶ εὐωδιάζον ἱερόν σκὴνωμα τοῦ ἡγιασμένου Ἰωάννου ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν ὅτι ὄντως «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν», (Ρωμ. 5,5). Κατὰ τὸν ἔγκριτον ἐρμηνευτὴν τοῦ θεοῦ Παύλου Ζυγαβηνόν: «Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... ὡς τεκμήριον καὶ ἀπόδειξιν τῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης». Καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δέ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ», (Α' Ἰωάν. 4,18).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλη σημασία καὶ ἀξία τόσον τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ὅσον καὶ τῆς σφραγίδος τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν», (Ρωμ. 6,3), κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ἰδού λοιπόν διὰ τί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τούτέστιν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἔξω βάλλει τὸν φόβον καὶ δὴ τὸν φόβον τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ ὁσιος Ἰωάννης δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς αὐστηρὸς ἀσκητὴς ἀλλὰ καὶ λειτουργὸς τῆς μυστικῆς εὐλογίας, τοῦ μυστηρίου δηλονότι τῆς θείας Εὐχαριστίας, διὰ τοῦ ὁποίου κοινωνοὶ γενόμεθα τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ Χάριν Θεοῦ. Λέγομεν τοῦτο, διότι κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας «ἐπιφοιτᾷ δέ καὶ ἐπιφαίνεται [ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας], πᾶσιν ἡμῖν ὁ Χριστὸς ἀοράτως τε καὶ ὁρατῶς·

ἀοράτως μὲν ὡς Θεός ὁρατῶς δέ πάλιν ἐν σώματι. Ἐπιτρέπει δέ καί δίδωσι τῆς Ἀγίας αὐτοῦ σαρκός ἀποθίγειν».

Προσέτι δέ ἐδόθη τῷ ὁσίῳ Ἰωάννῃ ἡ φανέρωσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε χαρίσματα ἱαμάτων (Πρβλ. Α΄ Κορ. 12,7-9), τούτέστιν χαρίσματα θεραπείας διαφόρων ἀσθενειῶν, αἱ ὁποῖαι θεραπεύονται μέ τήν θαυμαστήν ἐνέργειαν τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διό καί ἡ παμφαής τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Πατρός Ἰωάννου μνήμη λάμπει ὡς ὁ ἥλιος εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ἡ ὁποία κυβερνᾶται ἀπό ἄρχοντας ἀνθρώπους ψυχικούς, δηλαδή δαιμονιώδεις (Πρβλ. Ἰακ. 3,15). «Ψυχικός δέ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γάρ αὐτῷ ἐστί καί οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται», (Α΄ Κορ. 2,14), κηρύττει μεγαλοφώνως ὁ θεηγόρος Παῦλος.

Ἡ ἐν τῷ ἡγιασμένῳ τούτῳ τόπῳ τῆς Λαύρας τοῦ Χοζεβᾶ τελουμένη σήμερον ἐόρτιος μνήμη τοῦ θαυμαστοῦ Ἰωάννου λάμπει ὡς τό ἱλαρόν φῶς τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι κατὰ τόν θεῖον Παῦλον, «οὐ γάρ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης», (Α΄ Κορ. 14,33).

Τόν φωστῆρα τοῦτον τῆς Μονῆς τοῦ Χοζεβᾶ καί τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ἀλλά καί τόν ἀειλαμπῇ ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας ἱκετεύσωμεν λέγοντες, σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, γενοῦ, Ἄγιε Ἰωάννη, τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν σωτηρία καί σκέπη ἀσάλευτος, πρεσβεύων πρός Κύριον, ἵνα «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσῃ τάς καρδίας ἡμῶν» (Φιλιπ. 4,7) καί πάντων τῶν συνανθρώπων ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετά την Απόλυση παρατέθηκε τράπεζα ἀπό τον ανακαινιστή και αναδιοργανωτή της Μονῆς Ηγούμενο π. Κωνσταντίνο.

